

«МИ УЖЕ НАД ПРІРВОЮ!»

За останні місяці в світі відбулися драматичні події, які засвідчили новий якісний стрибок світової історії й принесли Україні нові тривоги і, разом з тим, нові можливості.

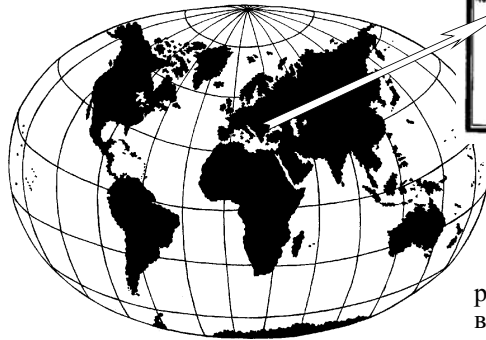
Отже – що сталося?

1. Оглушлива й переконлива перемога Дональда Трампа та його партії на виборах у США, яка стала найважливішою політичною подією 2024 року і оцінюється як революційний (контрреволюційний) переворот у Сполучених Штатах, що безумовно вплине на загальну ситуацію в світі. Трамп послав демократичну партію з її нерішучими і слабкими невдахми-лідерами, політкоректністю та лівацькими ухилами у глибокий нокаут; він довів, що почалася нова епоха політичних блазнів, перед якими блянуть Беніто Муссоліні та Адольф Гітлер, Хуан Перон та Муамар Кадаффі. Це епоха яскравих, не стримуваних ніякими моральними нормами і правилами благопристойності джокерів, звеличених телебаченням, кінематографом та Інтернетом, які стали кумирами примітивного й невибагливого натовпу – дітища масової культури і вульгарних телевізійних шоу. Якщо початок ХХ-го віку характеризувався Ортегою-і-Гассетом як «революція мас», то перша чверть століття ХХІ-го стає революцією охлосу, чорні, плебсу, «глибинного народу», малоосвіченого натовпу, наділеного всіма демократичними правами – можливістю обирати персонажів, подібних до себе, і вирішувати долю країни всупереч її національним інтересам. Цивілізований світ жахнувся, побачивши кризу демократії в найдмократичнішій країні світу й не розуміючи – як її подолати.

Хтось порівняв те, що сталося в США, з більшовицьким червоним переворотом (колір республіканців) й пророкує створення червоної армії – преторіанської гвардії нового режиму.

Хоч би яким виявилось президентство Трампа – вдалим, провальним, катастрофічним, економічно блискучим або чреватим заколотами й переворотами, – воно знаменує початок нових часів: руйнування старих демократичних інституцій і принципів управління, знищення структур «глибинної держави», хаос і спроби встановлення в США автократично-го режиму.

Не Росія з її кривавою агресією

проти України проголошена головним ворогом Америки, а Китай.

У Сполучених Штатах поряд з Трампом з'явився ще один тінювий президент, могутній і геніальний джокер – Ілон Маск, можливо більш небезпечний, ніж 47-й господар Білого дому. Зловісні танці, кривляння і стрибки цього кумира мільйонів людей на головній політичній сцені Америки, його заклики переселитися на Марс викликають не лише огиду, а й справжній страх, наче з'ява новітнього Сатани у симпатичній подобизні мегаолігарха, красуна, що страждає на синдром Асперберга.

Номінації Трампа на найважливіші посади США, які шокували суспільство, свідчать про нестримну волю новообраного президента зруйнувати американську «глибинну державу» (це тепер називається «деконструкція») і помститися системі за поразки, банкрутства, образи і судові вироби, пережиті рудим сексуальним гігантом.

Недаремно Джон Болтон, колишній радник Трампа з національної безпеки, порівняв призначення з введенням коня римського імператора Калігули до сенату, заради приниження сенаторів. У випадку Трампа йдеться не про одного коня, а про табун жеребців і кобил, яких об'єднує одна ДНК – геном безвідмовної вірності та відданості вождю.

Україна для цих нових переможців – дрібна розмінна монета в їхній грі за панування над світом за допомогою мегагрошей, погроз, зомбування і штучного інтелекту. Припинення вог-

ню, якого вони прагнуть досягти на гоп-стоп – далеко не мир, який потрібен Україні.

Знаючи примхливі парадокси й вигадки історії, її неочікувані повороти, не виключено, що саме миротворець Трамп стане разом з Путіним, Сі та Кімом співпалієм Третньої світової війни. Пам'ятамо також, що війни – як протуберанці або вулкани – вибухають іноді незалежно від волі вождів.

Численні українські гуру, які робили ставку на перемогу демократів, почали спішно перевзуватися й відшукувати позитиви в обранні Трампа та його призначеннях. Хтось пророкує 50 шансів проти 50-ти на великий успіх України під час Трампового президентства. Дай нам Боже, хто проти? Але сигнали, що поступають з надр сім'ї новообраного президента свідчать про протилежне. На мій оптимістичний погляд – 80 відсотків чорного проти 20% сірого. Дуже хочу помилитися.

Проголошена мета команди Трампа – зосередитись на протистоянні з Китаєм. А якою є особиста мета Маска? Деякі аналітики стверджують, що це – світове панування, створення за допомогою Штучного Інтелекту світового уряду. На часі гасло «олігархи всіх країн, єднайтесь!». Білі таксівки Tesla без водіїв розповзаються по всьому світові, дрони Маска переносять листи і посилки, мільйони (а може мільярди) трудящих залишаються без роботи й будуть непотрібні новому роботизованому суспільству... Навіть Орвеллу таке не снилося.

2 Україна опинилася на краю військової, політичної та економічної катастрофи не тільки через останні події в США й розгубленість Європи, а передовсім завдяки успішному «мясному» оскаженому наступу Росії; тепер орки вигризують не сотні метрів українських позицій, а – десятки кі-

лометрів. Їхня мета – до приходу Трампа у Білий дім витиснути ЗСУ з плацдарму в Курській області й вийти на береги Дніпра, аби – як мінімум – здійснити поділ України за зразком Андрусівського миру (1667 рік) – угоди, укладеної Московією і Польщею за спиною України, яка передбачала насильницьке розчленування України й передачу Києва російським окупантам. Цей поділ зіграв фатальну роль у подальшій долі України.

Поки українські блогери-оптимісти й казкарі годують нас розповідями про успішні удари дронів і ракет і знищення окремих російських об'єктів, московська орда наближається до Запоріжжя.

Якщо Путін планує витратити на війну в Україні в 2025 році 120-140 млрд доларів, Україна тільки сподівається одержати від ЄС 40 млрд євро, недостатніх для покриття військових витрат і фінансування дефіцитного державного бюджету.

Рік наступний покаже спроможність європейських країн надати ефективну зброєву і фінансову допомогу Україні.

На тлі наших невдач та зростаючих труднощів різко зріс політичний і психологічний тиск Заходу (передовсім команди Трампа та його прислужників у Європі) на Україну з метою заморозки бойових дій взамін на згоду України віддати Росії 20% окупованих територій та відмовитись від вступу до НАТО упродовж наступних двадцяти років.

Над Україною тяжіє прокляття Стамбульських переговорів 2022 року (Арахамія, О. Чалий, Арестович), капітулянтські положення яких тепер ви-

користовуються Путіним в якості ультиматуму. Хто несе за це відповідальність?

Перед українським народом та керівництвом держави постає трагічний вибір і ніхто не знає, не може сьогодні передбачити – яким він може бути і яким насправді буде, та які наслідки для країни матиме. Все залежить від ситуації на фронті, там вирішується доля України.

Як приклад можливого компромісу малої держави з терористичним гігантом – більшовицьким СРСР – аналітики згадують війну Советів з Фінляндією 1940 р., яка тривала 105 днів: загальні втрати червоної армії склали 381 тисячу бійців, фінської – 70 тисяч. Хоча Радянський Союз загарбав понад 10% території Фінляндії, а 400 тисяч фінів стали біженцями й переселенцями, Суомі не втратила своєї міжнародної суб'єктності й суверенного державного ладу. Й.Сталін, який особисто вів переговори з фінами, хоч і був кривавим тираном, але виявився здатним на компроміси на відміну від божевільного маньяка Путіна.

Нове керівництво США може спробувати вирішити долю України шляхом сепаратних домовленостей з Росією (так, як Гітлер з Чемберленом і Даладьє вирішили долю Чехословаччини в Мюнхені в 1938 році) й тільки від волі й рішучості українського військово-політичного керівництва і суспільства в цілому залежить остаточний результат переговорів. Прийняття умов Путіна означатиме ганебну капітуляцію і загибель української державності.

3. Нам треба змиритися з фактом кінця української держави №1, засно-

ваної в 1991 році – держави олігархів, корупції, російської агентури і великих політичних скандалів – і держави великих сподівань, національно-визвольних революцій і місцевого самоврядування, держави, яка виконала свою місію, утвердивши державницькі ідеали в серцях мільйонів українців. Але ця держава згоріла у вогні війни й на її руїнах утверджується нова українська держава №2 – європейська, демократична, справедлива, потужна країна, яка виплекала могутні Збройні Сили та ефективний військово-оборонний промисловий комплекс й стала невід'ємною частиною світу Свободи. Таку державу №2 ще належить побудувати. Передумовою має стати зміна нинішнього військово-політичного керівництва України в 2025 році, історичний цикл урядування якого скінчився, а ознаки втоми й «вигорання» стають надто очевидними. Напередодні важкого і доленосного вибору, народ і армія очікують відвертого й глибокого національного діалогу, а не чергових пропагандистських відосиків. Очевидною є необхідність створення уряду народної єдності.

Головною проблемою України воюючої та повоєнної, поряд з відновленням інфраструктури, є отримання надійних гарантій безпеки – вступу до НАТО, укладення нових військово-політичних союзів (Великобританія, Польща, країни Балтії та Скандинавії) й набуття ядерної зброї – як зброї Судного дня й відомості агресору. Зовнішня політика України повинна бути позбавлена елементів хамства, роздратованих вимог і розбрату з найближчими союзниками. Звільнення української політичної арени від агентів впливу Росії, цинічних корупціонерів та безнаціональних зайд, яким байдужа доля держави і нації, є обов'язковою умовою нашого виживання.

Наступні роки – особливо 2025-ий (його журнал «Економіст» називає періодом «змін і невизначеності») – стануть найважчими в нашій історії. І не тільки тому, що прийшов «час Трампа»: в світі відбуваються величезні зміни, які неможливо не помічати та ігнорувати.

Був би радий, якби мої лихі передбачення не збулися і тому, як казала Леся Українка, «без надії таки сподіваюсь!».

Слава Україні та її полеглим і живим героям!

Юрій ЩЕРБАК,
письменник і дипломат,
Голова Ради Незалежного
Медіа Форуму

REUTERS/Carlos Osorio